

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **G. G., nar. X**
státní příslušnost Gruzínská republika

zastoupen: **JUDr. Jiřím Obršlíkem**, advokátem,
se sídlem Rohanské nábřeží 678/23, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. ledna 2022 č. j.: CPR-30846-3/ČJ-2021-930310-V240 a ze dne 5. ledna 2022 č. j.: CPR-30846-4/ČJ-2021-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 5. ledna 2022 č. j.: CPR-30846-3/ČJ-2021-930310-V240, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 9. 2021 č.j. KRPP-62343-29/ČJ-2021-030022 (dále jen „napadené rozhodnutí I“) o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 roků. Současně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 5. ledna 2022 č. j.: CPR-30846-3/ČJ-2021-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí II“), jímž zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 9. 2021 č.j. KRPP-62343-30/ČJ-2021-030022-SV o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že nedostatečným způsobem posoudily výsledky dokazování, zejména pak dostatečně nezohlednily důkazy ve prospěch žalobce. Z listinných důkazů podle názoru žalobce prokazujících omezení leteckého provozu mezi Českou republikou a Gruzii v průběhu roku 2020 a první poloviny roku 2021 vyplývalo, že v rozhodné době neexistovalo letecké spojení, a tudíž žalobce neměl možnost opustit území České republiky.
3. Za nesprávnou považuje žalobce též argumentaci správních orgánů sdělením zastupitelského úřadu Gruzie v České republice o repatriačních letech, neboť v předmětné době nebylo známo uskutečnění jakéhokoli takového letu.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s výměrou doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť ji považuje za nepřiměřenou okolnostem případu spočívajících v překážkách vycestování způsobených složitou epidemiologickou situací a odporující tak základním zásadám činnosti správních orgánů. Doba trvání správního vyhoštění nebyla také podle žalobce dostatečně odůvodněna, když obecný odkaz na horní hranici zákonem stanovené doby správního vyhoštění je v tomto ohledu nedostačující.
5. Dále žalobce namítl, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce.
6. Pokud jde o napadené rozhodnutí II, toto je podle žalobce nezákonné proto, že navazuje na nezákonné napadené rozhodnutí I a přejímá jeho nezákonné závěry.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí I s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu.

Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je tedy plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 1. 6. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy ke kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, pouze občanský průkaz č. X vydaný Gruzínskou republikou. S ohledem na skutečnost, že žalobce nebyl schopen předložit cestovní doklad, vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, protože byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
10. Dne 2. 6. 2021 byl zmocněncem žalobce předložen biometrický cestovní pas žalobce č. X vydaný Gruzínskou republikou opatřený vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 1. 2. 2020. V předmětném cestovním dokladu nebylo vyznačené žádné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky.
11. Dne 2. 6. 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru a konkrétně do České republiky naposledy dne 1. 2. 2021 letecky za účelem turistiky a od té doby nevystoupal. Není mu nic známo o tom, že by pobýval na území České republiky neoprávněně, a proto ani nečinil nic pro legalizaci svého pobytu. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. V zemi původu má naproti tomu veškeré rodinné příslušníky, tj. manželku, syna, dceru, matku, sestru. K možnostem návratu do země původu se žalobce vyjádřil tak, že mu zde žádné nebezpečí nehrozí. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žije z úspor a z finanční výpomoci kamarádů a syna. O mezinárodní ochranu nežádal. Závěrem poukázal na to, že by byl býval vycestoval, pokud by neprodělal covid-19 a nebyla by omezena letecká doprava.
12. Správní orgán prvního stupně následně umožnil žalobci doplnit podklady rozhodnutí a doklady, které by prokazovaly prodělání nemoci Covid - 19 v předmětné a který prokazovaly jeho tvrzení o nemožnosti vycestování z České republiky v předmětné době. Sám pak vyžádal zprávu Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje, z níž se podává, že žalobci ke dni 23. 6. 2021 nebyla nařízena karanténa v souvislosti s onemocněním Covid - 19. Žalobce následně předložil výtisk informací o cestovních omezeních týkajících se Gruzínské republiky v období 10. 5. 2020 až 1. 7. 2021 veřejně dostupné na serveru <https://travelbans.org>.
13. Ze zprávy Velvyslanectví České republiky v Gruzii ze dne 12. 7. 2021 se podává, že od 18. 3. 2020 byl v Gruzii omezován letecký provoz, kdy komerční lety byly nahrazeny repatriačními lety za účelem dopravy gruzínských občanů ze světa domů. Součástí zprávy je pro představu i seznam plánovaných letů z a do Gruzie v období září – říjen 2020. Krom toho se z předmětné zprávy podává, že dne 2. 5. 2020 byl pro občany Gruzie organizován repatriační let do Tbilisi, o čemž zastupitelský úřad Gruzie informoval prostřednictvím sociálních sítí, a že od 1. 2. 2021 byly již povoleny i komerční lety do Gruzie.

Velvyslanectví České republiky v Gruzii závěrem své zprávy uvedlo, že letecká doprava do Gruzie byla sice v roce 2020 a částečně i v roce 2021 omezena, ale ne natolik, aby to bránilo občanu Gruzínské republiky v návratu do země.

14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co opětovně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a v návaznosti na ně i rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení paušální částkou, proti kterým se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím I, resp. napadeným rozhodnutím II, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
17. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 17. 7. 2020 do 1. 6. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a také z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 1. 2. 2021 přes české letiště Praha - Ruzyně a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Nemůže proto v tomto směru obstát jen obecné tvrzení žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Správní orgány naopak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 17. 7. 2020 (tj. první dne následujícího po dni, ke kterému skončila 60-ti denní lhůta k vycestování po skončení nouzového stavu ke dni 17. 5. 2020 v návaznosti na usnesení vlády ze dne 12. 3. 2020 č. 198 o přijetí krizového opatření) do 1. 6. 2021.
18. Co se týče námítky žalobce spočívající v poukazu na omezení leteckého provozu mezi Českou republikou a Gruzínskou republikou, této nelze popřít sluchu, neboť ve správním řízení ani v řízení před zdejším soudem nebylo prokázáno, že by letecké spojení z a do Gruzie bylo omezeno natolik, že by to žalobci zcela znemožňovalo vycestovat z území České republiky. Praktickým jediným podkladem žalobce pro toto jeho tvrzení se stal

výtisk informací o cestovních omezeních týkajících se Gruzínské republiky v období 10. 5. 2020 až 1. 7. 2021 veřejně dostupné na serveru <https://travelbans.org>. Tyto informace jsou však zaměřeny na cestování cizích státních příslušníků (myšleno nikoli státní příslušníků Gruzínské republiky) z a do Gruzie. O možnostech návratu státních příslušníků Gruzínské republiky nevypovídají prakticky nic. Naopak ze zprávy Velvyslanectví České republiky v Gruzii ze dne 12. 7. 2021 se podává, že od 18. 3. 2020 byl v Gruzii omezován letecký provoz, kdy komerční lety ale byly nahrazeny repatriačními lety za účelem dopravy gruzínských občanů ze světa domů. V období září – říjen 2020 byla plánována celá řada letů kupř. z Mnichova, kterých mohl žalobce využít. Žalobce mohl též využít konkrétní repatriační let organizovaný dne 2. 5. 2020. Soud tak nemá žádný důvod k pochybnostem o závěru z uvedené zprávy vyplývajícimu o tom, že letecká doprava do Gruzie byla v roce 2020 a zčásti i v roce 2021 omezena, ale ne natolik, aby to bránilo žalobci v návratu do země původu, a proto z tohoto závěru vyšel. Krom toho je třeba podotknout, že žalobce vůbec netvrdil (natož pak prokázal), že by se jakkoli v době svého neoprávněného pobytu na území České republiky o zajištění svého návratu do země původu alespoň nějak pokusil. Jistě by byla důkazní situace v tomto směru poněkud odlišná, jestliže by žalobce doložil neúspěšný pokus či pokusy o vycestování kupř. potvrzením o zrušení toho či onoho letu po zakoupení příslušného cestovního dokladu. Je třeba si v této souvislosti uvědomit, že jakkoli se jedná dnes již o obecně známou skutečnost, kterou není třeba nijak prokazovat, že v době celosvětové pandemie nemoci Covid-19 byla určitá omezení v dopravě přijata ve většině států, není již tak obecně známo to, že by se jednalo o omezení natolik přísná, že by neumožňovala návrat občanů do svých zemí původu, a proto v tomto směru bylo na žalobci, aby svoje tvrzení o nemožnosti vycestování do země původu z důvodu přerušení dopravního spojení po celou dobu jeho neoprávněného pobytu prokázal, což se mu ani v řízení před zdejším soudem nepodařilo.

19. Pokud jde o tvrzení žalobce, že prodělal v době neoprávněného pobytu onemocnění Covid – 19, toto opět nijak neprokázal. Naopak v bodě 12 zmíněná zpráva Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje spíše toto tvrzení žalobce přinejmenším ke dni 23. 6. 2021 vyvrací. Navíc obvyklý průběh této nemoci ani nesvědčí tomu, že by i její případné proděláním mělo mít nějaký zásadní vliv na schopnost žalobce vycestovat z území České republiky po celou dobu (nebo alespoň její významnou část) trvání neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky.
20. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí I řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nálezací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona, a to zejména na stranách 5 – 7 svého rozhodnutí, kdy s tímto vypořádáním zdejší ze lze ztotožnit a soudu na ně pro stručnost odkazuje. Žalovaný pak nijak nepochybil, když se se závěry nálezacího orgánu v tomto směru také ztotožnil a k tomu místně doplnil, že žalobce sám deklaroval turisticko-odpočinkový cíl svojí cesty do České republiky, což nijak nebrání jeho vycestování a návratu po uplynutí doby zákazu vstupu v případě trvajících zájmu o turistiku a odpočinek.
21. V rámci jednání doplnil žalobce k žalobním bodům uvedeným v žalobě ještě námitku zhoršené bezpečnostní situace v Gruzínské republice v důsledku válečného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou. K tomu soud uvádí, že existenci předmětného dosud probíhajícího válečného konfliktu vzniklého napadením Ukrajiny Ruskou federací dne 24.

2. 2022 není třeba nijak prokazovat, neboť se již jedná o obecně známou skutečnost (tzv. notorietu). Co však nelze za obecně známou skutečnost považovat (alespoň prozatím), je tvrzení žalobce, že by se snad tento válečný konflikt rozšířil na území dalších států, a to zde konkrétně na území Gruzínské republiky. V tomto směru tedy žalobce důkazní povinnost nepochybně stíhala, a přesto žádný konkrétní důkaz k prokázání nemožnosti vycestování v důsledku uvedeného válečného konfliktu neoznačil. Pouhé žádosti o poskytnutí lhůty k případnému vyhledání takového důkazu, pak nebylo možné popřát sluchu, neboť soud je v této věci povinen rozhodnout v zákonné lhůtě do 60 dnů (§ 172 odst. 8 zákona) a také se mu tato žádost jevila poněkud vágní a současně účelovou, aby žalobce oddálil meritorní rozhodnutí.
22. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
23. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 2 roků uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom zejména na straně 7 svého prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to mimořádně dlouhou dobou (téměř rok) trvání neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky. Lze sice podotknout, že správní orgán prvního stupně v tomto směru odůvodnil svoje rozhodnutí poměrně stručně, nicméně podle názoru soudu dostatečně jasně a srozumitelně s tím, že toto odůvodnění žalovaný ještě v napadeném rozhodnutí I na str. adekvátně doplnil, kdy soud na toto doplnění, se kterým se lze ztotožnit, rovněž odkazuje. Soud proto nemůže žalobci přisvědčit ani v tom směru, že napadené rozhodnutí I postrádalo řádné odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky.
24. Vzhledem k tomu, že žalobce nad rámec námitek uplatněných proti napadenému rozhodnutí I neuplatnil ve své žalobě (ani při jednání) žádné námitky, které by směřovaly zvláště proti napadenému rozhodnutí II, zabýval se soud tímto rozhodnutím toliko z pohledu případných vad, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, avšak žádných takových vad napadeného rozhodnutí II či jiných deficitů neshledal.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. března 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce